

Ὁκαλήθην τὸ μέγαρον ἀντήχει τότε ὑπὸ εὐρημάτων καὶ χειροκροτήσεων.

Μετὰ δὲ τὸν δῖωρον περίπου δαίπνον ὁ χορὸς ἐπανελάθη καὶ ἐξηκολούθησε μέχρι τῆς ἑώρας.

Μετὰ ταῦτα διελύθη τὸ μαγευτικὸν πανάραμα· ἡ ὑψηλτέρα ἔμεινεν ἄφωνος, ἡ λαμπρά αἰθούσα ἠσπασμένη, καὶ πάντες ἀπῆλθον εἰς τὰ ἴδια. Ἀλλ' ἡ εὐφροσύνη αὐτῆς πανουχίς ἀφῆκε λίαν εὐαρέστον, ἀνεμνήσεις εἰς τοὺς ἀπολαύσαντας τὸ μέγαρον τῆς ὀσμῆς καὶ ἀλλήλων μετάνοιαν εἰς τοὺς μὴ ἀξιώσαντας· ναὶ συνευθυμήσωσιν ὑπὸ τῇ στεγνῇ αὐτοῦ. Χαίρε!

Μηνώσαστερ, 13/23 Φεβρουαρίου, 1860.

Χ. Α. ΠΑΡΜΕΝΙΔΗΣ.

ΕΜΠΟΡΟΥ ΘΥΓΑΤΗΡ.

(Συνέχ. "Ἰδὲ φυλλάδ. 238, σελ. 523.)

—ooo—

Ὁ πατήρ, ὅστις τὸ πρῶτ' εἶχε φανῇ τύτῃ τραγῶς, ἐγένετο τραχύτερος τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας.

— Δὲν μὲ λέγεις, ἡρώτης τὴν κόρην σου περὶ τὰ τέλη τοῦ γεύματος, τί σημαίνουν ὅλ' αὐτά; Τί ἔχεις ἀπὸ γῆς;

— Δὲν ἐνθυμίσθε ὅτι μὲ εἶπατε πράγματα τὰ ὅποια μ' ἐξέπληξαν;

— Σ' ἐξέπληξαν! καὶ διὰ τί; θὰ ὑπανδρευθῇς, κόρη μου· τῶν γυναικῶν τὸ στάδιον αὐτὸ εἶναι. Ἔλα νὰ ἡμιλήσωμεν διεξοδικώτερα, ἐπρόσθεσε μὲ φωνὴν γλυκυτέραν, ἀπόφασιν ἔχων νὰ μεταχειρισθῇ σωφώτερα στρατηγήματα.

— Μ' ἐξέπληξε βεβαίως, διότι εἶμαι τόσο εὐτυχὴς μένονσα πλησίον σας.

Ἡ ταλαίπωρος νῆα κατέφραγε καὶ αὐτὴ εἰς ἀβύσσον στρατήγημα.

— Δὲν ἀρκεῖ, κόρη μου, νὰ ζῶμεν μόνον, πρέπει καὶ ν' ἀποκαταστασινώμεθα· ὁ γάμος εἶναι λογαριασμός διπλογραφικός. Τί ἐναντιότητα ἔχεις;

— Ἀλλὰ, πάτερ μου!

— Ἀλλὰ, πάτερ μου, ἀλλὰ πάτερ μου! Δὲν ἐννοῶ τίποτε ἀπὸ αὐτὰ τὰ μισόλογα· δὲν μ' ἀρέσουν αἱ προσποιήσεις.

Καὶ σιωπῆσαι ἐβρόδισσε ποτήριον Μαδέρας.

— Δὲν ἤκουσες ποτὲ τὸ ὄνομα τοῦ κόμητος Σκάμπλετ;

— Ἀνέγνωσα δις ἢ τρίς τὸ ὄνομά του εἰς τὰς ἐφημερίδας· φρικτὸς χαρτοπαίκτης! ἔ;

Τὴν διπλωματικὴν ταύτην ἀπάντησιν συνώδευσε βλέμμα σταθερὸν καὶ ἀτάραχον· καὶ διὰ τοῦτο εὐστόχησε.

— Μάλιστα! ἀπεκρίθη ὡς μαινόμενος ὁ πατήρ, περιστρέφων μὲ τὰ δάκτυλά τιν ἀλυσιν τοῦ ὥρολογίου του. Ψεύματα, ψεύματα! αἱ ἐφημερίδες αἰωνίως ψεύδονται. Ὁ λόρδος Σκάμπλετ εἶναι ἀνθρώ-

πος τοῦ κόσμου, ἀπὸ καλὴν οἰκογένειαν· χαριέστατος νέος· τὴν Κυρίακὴν θὰ γεύθῃ ἔδω.

— Ἐδῶ;

— Μάλιστα, ἐδῶ· μήπως δὲν εἶμαι ἐλευθερὸς νὰ προσκαλέσω ἓνα κόμητα ἐάν θέλω; ἢ καὶ ν' ἀγοράσω καμμίαν διωδεκάδα; Καὶ ἔχωσ' τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλακία του ὡς διὰ νὰ ἀνασύρῃ κόμητας.

— Ἀλλὰ, ἐπανελάθεν ἡ νῆα ἀνασηκωθείσα, στηριχθεῖσα εἰς τὸν ὀμὸν του καὶ ἀσπασθεῖσα αὐτόν, πρέπει νὰ εἶναι ἄξιοι ν' ἀγορασθοῦν. Τὸ κατ' ἐμέ, προτιμῶ χιλιάδας εὐσπόληκτον ἔμπορον ἀπὸ ἑκατὸν κόμητας ἄξιους καταφρονήσεως, καὶ οἱ ὅποιοι καταφρονοῦν... ἡμεῖς τοὺς ταπεινοὺς ἐμπόρους.

— Τοὺς ταπεινοὺς ἐμπόρους, τοὺς ταπεινοὺς ἐμπόρους! ναί· τῇ ἀληθείᾳ ἡ κόρη μου δὲν ἔχει ἀδικίαν.

Καὶ ἀνεγαργάρισε καὶ νέον ποτήριον Μαδέρας, ἥθος ἔχον ἀλαζονικὸν καὶ μεγαλοπρεπὲς ὡς δόγας τῆς Βενετίας.

Ἀλλ' ὅλη ἡ διπλωματικὴ ἐμπειρία τῆς κόρης ἐνκαύλησε πρὸ τῆς ἀκλονήτου ἀποφάσεως τοῦ πατρός· ὅθεν ἡ θαλαμηπόλος τῆς Μαρίας ἡσυχάθη ἀμέσως εἰς τὴν προετοιμασίαν τοῦ ἐνδύματος τῆς κυρίας τῆς. Ἀς ἀποδείξωμεν, ἔλεγεν ἐκεῖνος, ὅτι καὶ ἡμεῖς οἱ ταπεινοὶ ἐμπόροι ἔχομεν εὐκαίαν θυγατέρας.

Ὁ κόμης Σκάμπλετ, ὅστις εἶχε κατατρέψει καὶ τὸν τελευταῖον ὁβολὸν τῆς περιουσίας του, εἶχεν ἀποφασίσει νὰ κατακτήσῃ τὴν Μαρίαν, διότι οὕτω θ' ἀπέκτατο χωρὶς καμμίαν δυσκολίαν σύζυγον νέαν, ὠραίαν καὶ καλῶς ἀνατετραυμένην, καὶ συγχρόνως τρία ἑκατομμύρια δραχμῶν μετρητῶν, διὰ τῶν ὁποίων θὰ ἐθεράπευε τὰ ἐν κακίαις καταναλωθέντα τριάκοντα ὅσο ἔτη, τὴν ἐνεστῶσαν ἀπορίαν καὶ τοὺς δανειστάς του. Ὅθεν καὶ ἤλθε προθύμως εἰς τὸ γεῦμα, καὶ ἐφέρθη πρὸς τὴν Μαρίαν ὅπως θὰ ἐφάρτετο διαπραγματευόμενος ὑπόθεσιν. Τὸ γεῦμα δὲν ὑπῆρξε πολλὰ ζωηρόν· εἰς τῆς ἀηδεῖς θωπείας του ἡ νῆα ἀπεκρίνετο διὰ σιωπῆς καὶ δι' ἀδιαφορίας. Καὶ οὕτω ὁ πλάνος, ὁ πολυπείρος κόμης, ἐνέκθη εἰς τὴν πάλιν ταύτην ἀπὸ νέαν κόρην ἐμποροῦ· μόνη δὲ ἡ ἐλπὶς σπινθηρικῆς προικὸς ἐμετρίαζε τὴν δυσαρέσκειαν, τὴν ὅποیان ἐδοκίμαζεν ἡ φιλαυτία του. Ἡ γενναιότης του ὑπῆρξε γενναιότης ἥρωος· διότι ἂν καὶ ἐνόει τὴν προεφρόνησιν, ἦτις καὶ μὲ ὅλας τὰς εὐγενεῖς προσφυλάξεις τῆς νέας ἐφαίνετο, οὐ μόνον δὲν ἀπεθαρρύνθη, ἀλλὰ καὶ ἐπενήργησε συνεχῶς. Ἐν τοσούτῳ ὁ πατήρ, βλέπων τὴν διαγωγὴν ταύτην τῆς θυγατρὸς του, καὶ φοβούμενος πρὸ πάντων μὴ στερεθῇ τὸ κομητικὸν στέμμα, κατέβαλλε πάντα ἀγῶνα διὰ νὰ κρύψῃ τὴν ἀλήθειαν. Ἐλεγε πρὸς τὸν λόρδον ὅτι ἡ θυγάτηρ του ἦτο συνεσταλμένη, καὶ ὅτι δὲν ἐπρεπε νὰ προσέλθῃ εἰς τὰ ἀνοστομὰ αὐτῶ καμώματα, τὰ ὅποια ἀγαπᾷ συνήθως αἱ παρθένοι.

Βαρυθεῖσα τέλος πάντων ἡ Μαρία ἠτοιμάζετο νὰ ἐξομολογήθῃ τὴν ἀλήθειαν πρὸς τὸν πατέρα τῆς, ὅτε δραματικὸν τι συμβεβηκὸς τὴν ἀνεχαίτισε.

Περὶ μεσημέριαν, ἐνῶ εἶχεν ἐξέλθῃ μετὰ τῆς ἀμειπόλου τῆς, ὁ Κ. Ἀλλορν, συνοδευόμενος καὶ ἀπὸ τὸν δικηγόρον του Κ. Γέρρεν, ἀνδρὰ σπουδαῖον

καὶ ἔντιμον, ἐπικνήθην αἰφνης εἰς τὴν οἰκίαν, ἐνῶ ποτὲ ἄλλατε εἰς τοιαύτην ὥραν δὲν ἀνεχώρει ἀπὸ τὸ κατὰστημά του· ἦτο δὲ ὡς μαινόμενος· εἶχε τὰς ὀφρὺς νεύουσας πρὸς τὰ κάτω, τὸ μέτωπον σπασταλμένον, καὶ ἔδρανε τὰ χεῖλη ἀπὸ τὸν θυμὸν του. Διευθύνθη ἀμέσως εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς θυγατρὸς του, ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας τὸ μικρὸν γραφεῖόν της, τὸ ἔφερεν εἰς τὸ δωμάτιόν του, τὸ ἐσύνη, καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν δικηγόρον φάκελλον ἐπιστολῶν εὐρεθέντα ἐντὸς αὐταῦ. Ὁ δικηγόρος ἐφόρεσε τὰς διόπτρας του, παρετήρησε τὰ ἔγγραφα, καὶ ἀνέγνωσεν ἀταράχως τὴν ἀλληλογραφίαν τῶν δύο ἐραστῶν. Ὁ δὲ Κ. Ἄλλορυ τὸν ἤκουε τὰς χεῖρας ἔχων κλειστάς, τὰ νεῦρα ἐντεταμένα, τὴν κόμην ἀνωρθωμένην καὶ τὸ βλέμμα ἀκίνητον. Αἰφνης ἀνοίγει ἡ θύρα καὶ εἰσέρχεται ἡ Μαρία· αὐτὸς δὲ τὴν βλέπει τρέμων ἀπὸ ὀργῆς, χωρὶς ὅμως νὰ ἀνοίξῃ τὰ χεῖλη, καὶ δακτυλοδεικτεῖ τὰ ἔγγραφα καὶ τὸ γραφεῖον· ἡ νέα ἀφῆκε φωνὴν καὶ ἔπεσεν ἀναίσθητος. Τὴν ἐβόσθησε δὲ ὁ Κ. Γέρρεϋ, καὶ μετὰ ταῦτα τὴν μετέφερεν εἰς τὸ δωμάτιόν της· ἡ ὀργὴ ὅμως τοῦ πατρὸς της δὲν κατεπραυνετο· τότε ἐνδοὶ ὅτι κακῶς ἐπραῖξεν ἐνηκούσας τὴν συνάντησιν τῶν δύο νέων, καὶ ἐμέμφοτο ἑαυτὸν ὡς προετοιμάσαντα διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν τὴν κατὰστροφὴν του.

Ἀλλὰ πῶς ἀνεκαλύφθη τὸ μυστικόν; Οὐδεὶς τὸ ἔμαθεν· ὑποπτεύθησαν μόνον ὅτι ἡ θαλαμηπόλος, ἥ τις ἐγνώριζε τὸ πρᾶγμα, τὸ ἐπρόδωκε διὰ νὰ μὴ πάθῃ.

Τὴν ἐπωῦσαν διατάχθη ὁ Ἐλλιοτ νὰ παρουσιασθῇ τὴν μεσημέριαν εἰς τὸν κύριόν του. Ἄν καὶ ἠγνόει τὰ διατρέξαντα, τὸ σοβαρὸν ὅμως καὶ ἄγριον ἦθος τοῦ θυρωροῦ, καὶ ὁ ψυχρὸς τρόπος τοῦ ὑπρέτου ἐσάνησαν εἰς αὐτὸν ἀπαισιος οἰωνός. Οἱ τοιοῦτοι ἄνθρωποι εἶναι ἄλλοι τηλέγραφοι, ἀναγγέλλοντες τὴν εὐμένειαν ἢ τὴν δυσμένειαν τοῦ κυρίου των. Εἰσελθὼν εἰς τὸ δωμάτιον εἶδε τὸν Κ. Ἄλλορυ καθήμενον παρὰ τράπεζαν κατεσκεπασμένην μὲ ἔγγραφα.

— Ἄ! ἀνερώνησεν ὁ ἔμπορος προσηλώσας βλέμμα φλογερὸν ἐπὶ τοῦ Ἐλλιοτ! Τὰ μηχανορραφήματά σου ἀνεκαλύφθησαν· ἡ δολιότης σου ἔγινε γνωστὴ.

— Ἡ δολιότης μου! ἀνέκραξεν ὠχριάσας ὁ Ἐλλιοτ.

— Ναί! ναί!... ἡ δολιότης σου. Καὶ μὲ τὸν γρόνθον του ἐφοβέριζε τὸν νέον.

— Μὴν ταράττεσθε τόσο, εἶπε πρὸς αὐτὸν μὲ χαμηλὴν φωνὴν ὁ Κ. Γέρρεϋ. Εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸν Ἐλλιοτ, ἐπρόσθεσε μὲ ὕψος αὐστηρόν· — Δὲν ἀγνοεῖτε, κύριε, τὸν λόγον τῆς τύσης ὀργῆς τοῦ Κ. Ἄλλορυ.

Ὁ δὲ Ἐλλιοτ κύψας τὴν κεφαλὴν ἀνέμενεν ἐξήγησιν.

— Ὁ ἄτιμος! ὁ ληστής! ἐκραξεν ἐν τοσοῦτῳ ὁ Ἄλλορυ· ὁ πατήρ σου ἦτον κακοῦργος καὶ ἐφρονεύθη... Κάμει καὶ σὺ τὸ ἴδιον.

Ἐν τοσοῦτῳ ἡ ὄψις τοῦ Ἐλλιοτ ἔγεινεν ὡς νεκροῦ· αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν του ἐπλατύνθησαν, καὶ διευθύναν τὰ βλέμματα πρὸς τὸν δικηγόρον, ἔδειξεν ὅτι

τὸν παρακαλεῖ νὰ τελειώσῃ τὴν ὀδυνηρὰν ἐκείνην σκηνήν. Ὁ δὲ δικηγόρος εἶπέ τι κρυφίως πρὸς τὸν Ἄλλορυ, ὅστις ἐράνη καὶ αὐτὸς ἀπορῶν δι' ὅσας ὕβρεις ἐξεφώνησε.

— Δὲν κάθεσθε, Κ. Ἐλλιοτ; εἶπε μὲ γλυκύτητα ὁ δικηγόρος.

Ὁ νέος ὅμως, σφίγγων σπασμωδῶς τὸν πῖλόν του, δὲν ἐκάθησεν.

— Ἐνθυμήθητε, κύριε, ἐπανέλαβεν ὁ δικηγόρος, ὅτι ὁ Κ. Ἄλλορυ εὐρίσκεται εἰς δεινὴν θέσιν, καὶ ὅτι σεῖς τὸν ἐφέρετε εἰς αὐτήν.

— Ἄ! ἐτόλμης νὰ φαντασθῇς ὅτι ἔλα πάρης γυναῖκα τὴν κόρην μου! Σὺ, ἀνέκραξεν ὁ Ἄλλορυ ἀνασπασθεὶς· ἀλλὰ, ἡτύχασε, ... εἴμ' ἐδῶ.

— Βεβαίως δὲν πιστεύετε μὲ τὰ σωστά σας, ἐπανέλαβεν ὁ δικηγόρος μὲ τὴν αὐτὴν πραότητα, ὅτι ἡ θυγάτηρ τοῦ κυρίου Ἄλλορυ ἡμπορεῖ νὰ σᾶς ὑπανδρευθῇ τὸ πρᾶγμα ἐννοεῖται εὐκόλως.

— Τί σημαίνουν ὅλαι αὗται αἱ ἐρωτήσεις, καὶ ὁ παράδοξος τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον γίνονται; τί εἶπα ὥστε νὰ ὑποθέσεται...

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη, κύριε, νὰ κρύψετε τὴν ἀλήθειαν· ἰδοὺ τὰ γράμματά σας· ὅλα εἶναι γνωστά.

— Ἔστω, κύριε, αὐτὰ τὰ γράμματα ἐγράφησαν, τὸ ὑποθέτω τοῦλάχιστον, ἀπὸ ἐμέ· ἀλλ' ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ δυστυχὴς μου θέσις, καὶ ἂν καὶ ἡμολογῶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀποδίδωμι εἰς τὴν κυρίαν Ἄλλορυ, δὲν κρίπτω ὅμως ὅτι αἰσθάνομαι πρὸς αὐτὴν συμπάθειαν, ἡ ὁποία θὰ τελειώσῃ μὲ τὴν ζωὴν μου.

— Τὸν ἀκούεις! τὸν ἀχρεῖον! τὸ τέρας τῆς φύσεως! ἀνέκραξεν ὁ Ἄλλορυ.

Καὶ σηκωθείς περιήρχετο μεταξὺ τῆς τραπέζης καὶ τοῦ νέου ὡς ἐμμανὴς, βλαστημῶν, καταρώμενος, καὶ λόγων λόγους βαναύσους τοὺς ὁποίους δὲν δύναμαι νὰ ἀναφέρω· ὁ δὲ δικηγόρος, κύψας πρὸς τὸ οὖς αὐτοῦ εἶπεν ἐντονά τινα λόγια, τὰ ὁποῖα τὸν ὑπεχρέωσαν νὰ καθήσῃ ψιθυρίζων καὶ δάκνων τὰ χεῖλη του.

— Βλέπετε, κύριε, ἐπανελάβην ὁ Γέρρεϋ, τοῦ κατηντήσατε τὸν παλάτιν μου διὰ τῆς ἀπερισκέπτου διαγωγῆς σας. Εὐχομαι νὰ εἶναι καιρὸς ἀκόμη ὥστε νὰ ἐγκαταλείψετε τοὺς μωροὺς σκοπούς σας. Φοβούμεθα, ἀναγινώσκοντες τὰς ἐπιστολάς σας, μήπως ἡ θυγάτηρ τοῦ κυρίου ἤκουσε μετὰ τινος συγκαταθέσεως τὰς ἐκφράσεις τοῦ παρατόλμου ἐρωτῶς σας. Ὁμολογήσατέ το, κύριε, ὅτι τίποτε δὲν δικαιολογεῖ τὰς ἐλπίδας σας· οὔτε ἡ ἡλικία, οὔτε ἡ κατὰστασις, οὔτε ἡ θέσις, οὔτε τὸ μέλλον, οὔτε ἡ ἀνατροφή, οὔτε ἡ γέννησίς σας.

— Ἀπαιρέσατε τὰς δύο τελευταίας λέξεις, ὑπέλαβεν ἐντόνως ὁ Ἐλλιοτ.

— Ἄ!... σὺ, ἀνέκραξεν ἔξω φρενῶν ὁ πατήρ· σὺ, ὁ μισθωτὸς μου, ὁ δούλος μου, σὺ ὁ ἐπαίτης!

Καὶ ὁ μὲν Ἐλλιοτ ἐσιώπησεν· ὁ δὲ δικηγόρος πειραχθεὶς ἴσως ἀπὸ τὴν τόσο ἀταραξίαν καὶ τὴν σχεδὸν ὑβριστικὴν γαλήνην τοῦ νέου ἐπανελάβε μετὰ πλειοτέρας τραχύτητος.

— Περίττη ἡ συζήτησις τῶν λέξεων, ἐνῶ ἡ ὑπόθεσις εἶναι σπουδαιότατη κατ' οὐσίαν. Ὁ ὀρθὸς λόγος καὶ ἡ τιμὴ ὑπαγορεύουν, κύριε, νὰ παύσετε ἔχοντας ἐλπίδας ἀξιοκατακρίτους, ἀδίκους, μωρὰς, γελοίας καθ' ὅλας τὰς ὁφείας καὶ πάντα ἀτελεσφόρους. Ὁ Κ. Ἀλλορυ εἶναι ἀπορατισμένος νὰ κόψῃ ἀπὸ σήμερον τὸ νῆμα.

— Βέβαια! βέβαια! εἰμαι ἀπορατισμένος, ἀνέκραξεν ὁ Ἀλλορυ, καὶ κατεσπάρασσε διὰ τοῦ βλέμματός τὸν νέον, ἐνῶ ὁ δικηγόρος ἐθαύμαζε τὴν εὐστάθειαν καὶ τὴν πραότητα του.

— Τί ἐπιθυμεῖτε λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ νέος.

— Νὰ ἀποβάλτε ἀμέσως καὶ ἀπολύτως πᾶσαν ἐλπίδα νὰ ἀποδώσετε εἰς τὴν Κ. Ἀλλορυ τὰ γραμματά της· νὰ ὑποσχεθῆτε ὅτι θὰ παύσετε πᾶσαν σχέσιν καὶ ἀνταπόκρισιν με αὐτήν. Καὶ εἰς προσφερόμεν θέσιν ἐκτὸς τῆς Ἀγγλίας ἀξιόλογον καὶ στερεάν, συγχρόνως δὲ καὶ δεκαπέντε χιλιάδας δραχμῶν εἰσόδημα ἐκ τῶν γρεῶν τοῦ δημοσίου.

— Συμφωνῶ, εἶπεν ὁ Ἀλλορυ ἱκετευτικῶς ἀτενίσας τὸν νέον, καὶ ὑπόσχεμαι ὅλ' αὐτά.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἑλλιοτ δὲν ἐκινεῖτο οὔτε ἤνοιγε τὰ χεῖλη, ὁ δικηγόρος με πλειοτέραν ἐπιτηδειότητα ἐπερίγραψε τὴν δύσκαλον θέσιν εἰς ἣν θὰ εὐρίσκετο ἡ νέα εἴαν ποτὲ τὸν ὑπαγρυμνέτο· κατέδειξε τὸ ἀνεπαρκὲς τῶν πόρων της, οἵτινες μόνως ἀνέβαινον εἰς δεκαεπτὰ χιλιάδας δραχμῶν, τὴν τρομερὰν πτωχείαν εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἔβην, καὶ τέλος πάντων τὸν ὀλεθρον καὶ τῶν δύο.

Ὁ δὲ Ἑλλιοτ, μετὰ βαθεῖαν ἀναπνοήν, ἐξ ἐκείνων αἰτίνες ἀνκουρίζοντι τὰς ζωτικὰς δυνάμεις, καὶ δίδουσιν εἰς τὸν ἄνθρωπον δύναμιν ἐνεργείας, ἀπεκρίθη με ἥθος τεθλιμμένον μὲν ἀλλὰ εὐσταθές. Ὁ Ἀλλορυ ἤνοιξε τὸ στόμα καὶ ἐκίνησε τὴν καρδίαν ὡς διὰ ν' ἀκούσῃ καὶ τὴν τελευταίαν συλλαβὴν.

— Ὅλγια ἔχω ν' ἀντιτάξω, εἶπεν ὁ νέος, εἰς τὰς κατηγορίας σας. Ὅπωςδήποτε καὶ ἂν ζητήσετε νὰ ἐξηγήσετε τὸν χαρακτῆρά μου καὶ ν' ἀμαυρώσετε τὴν διαγωγὴν μου, ἡ ὁποιοδήποτε βλάβη καὶ ἂν με προξενούν τὰ συμβάντα, ποτὲ σκοπὸν ἄτιμον δὲν συνέλαβα. Εἰμαι ὑπάλληλός σας, μάλιστα, μισθωτός σας, μάλιστα, ὁ πατὴρ μου ὑπῆρξεν ἀτυχὴς, μάλιστα, ὅλ' αὐτά εἶναι ἀληθέστατα.

Ἐνταῦθα ἐσιώπησεν ὁ νέος· σταλαγμοὶ ἰδρώτος ἔρρεον ἀπὸ τὸ μέτωπον τοῦ Ἀλλορυ, καὶ δάκρυα ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Ἑλλιοτ ἀναλαβὼν δὲ θάβρος ἐγκολούθησεν.

— Ἀδιάφορον... εἰμαι ἄξιός τῶν πικρῶν ἐπιπλήξεών σας· πολὺν καιρὸν ἐπολεμήσα τὸ πάθος τὸ ὁποῖον με ἔτρεψεν· ἡ Κ. Ἀλλορυ ἐγνώριζε τὴν ἐνδειάν μου, ἤξευρε ποῖος ἦμην, καὶ με παρατήρησε με προσοχήν. Ἐλαβε συμπάθειαν πρὸς ἐμέ, ἀπερισκέπτως βέβαια, ἀλλὰ με ἡρωϊκὴν καρδίαν. Ἐσυμμερίσθη τὰ αἰσθήματά της, ἔπραξε κάκιστα, δὲν τὸ ἀρνοῦμαι. Κατηγορήσατέ με, μεμψήγτέ με ὑποτάσσομαι. Ἐάν με ἀποσύρῃ τὴν ἀγάπην της, ὑποτάσσομαι καὶ κατὰ τοῦτο. Ἐάν ὅμως με κρίνῃ ἄξιον αὐτῆς (εἶπε καὶ ἠχτινοβόλησαν οἱ ὀφθαλμοὶ του) δὲν εἰμαι τόσο ἐξη-

χρησιμμένος, κύριε, οὔτε τόσοσιν ποταπὸς ἄστε νὰ θυσιάσῃ τὴν ἀγάπην αὐτὴν εἰς ἄλλα συμφέροντα· αὐτὸς θὰ ἀθετήσῃ τὸν λόγον μου.

— Ἀκούεις, ἀκούεις! ἀνέκραξεν ὁ πατὴρ.

Καὶ παραξυσμὸς μανίας παρεκολούθησε τὸν λόγον του· φοβεραὶ ὕβρεις ἠκούοντο ἐπὶ δέχρ' λεπτά κατὰ τοῦ νέου. Πνευστιῶν, μόνως δυνάμενος νὰ προσφέρῃ λόγον, μὴ ἀναπνέων σχεδόν, ἐπιστρεφύων ὕβρεις, κατάρας, ἀναθέματα,

— Ἄ! ἐκραξεν, ἄτιμε... κακούργε... νὰ θέλῃς τὴν κόρην μου... γυναῖκα... νὰ τὴν σκοτώσῃς... νὰ τὴν κλέψῃς... δοκίμασε καὶ θὰ ἰδῶμεν... Μὴν με ἀκούετε καὶ οἱ δύο... καὶ νὰ... ὁ δικηγόρος... θὰ κάμῃ τὴν διαθήκην μου... Ἄν πάρῃς τὴν κόρην μου θ' ἀποθάνετε εἰς τὸ νοσοκομεῖον καὶ εἰς τοὺς δρόμους, καὶ αὐτὴ, καὶ τὰ παιδιά σας· οὔτε ὄσολόν δὲν θὰ σας δώσω... Ὅλ' ἰδῆς, κακούργε!

Καὶ γελῶν ὡς σατανᾶς, καὶ κροταλῶν τὰ δάκτυλά του, τὰ ὅποια ἐσύριζαν ὡς μάλιστα ἀμαχῆλάτου, — Πάρε τὴν, ἔλεγεν, ἂν θέλῃς πάρειν.

Ὁ δὲ ταλαίπωρος Ἑλλιοτ ἐξῆλθε καταβεβλημένος ἀγνοῶν καὶ αὐτὸς ποῦ διευθύνετο· παρ' ὀλίγον μάλιστα νὰ τὸν βίβῃ τὸ δχημα τοῦ λόρδου Σιάμπλετ· ἀλλὰ δὲν τὸν ἀπέπεμψαν, ὡς ὑπέθετεν. Ὅμως δεκαπέντε ἡμέρας μετὰ ταῦτα, τετρακόσκι τεσσαράκοντα δραχμαὶ ἔλειψαν ἀπὸ τὸ ταμεῖον τοῦ καταστήματος. Ὅλοι οἱ ὑπάλληλοι ἐταράχθησαν καὶ ἐκλείσθησαν ὅλαι αἱ θύραι· καὶ κληθεῖντο· τοῦ ἀστυνόμου ἐγένετο ἐρευνα εἰς τὰ γραφεῖα τῶν ὑπαλλήλων· εὐρέθησαν δὲ εἰς τὸ τοῦ Ἑλλιοτ. Αὐτὸ κατηγορήθηκε ἐπὶ κλοπῇ ἀνεκρίθη καὶ ἐρρίφθη εἰς τὴν φυλακὴν.

Θέλωμεν λοιπὸν τὸν εὐρεῖ μετ' ὀλίγον εἰς Newgate μετὰ τῶν καθαρμάτων τῆς κοινωνίας, ἐν μέσῳ ἐγκληματιῶν καὶ κακούργων καὶ ἄλλων γεγηρακότων ἐν κραυπαλαίς καὶ ἀσελγείαις.

Β.

Μίαν τῶν ἡμερῶν, ἐνῶ μετὰ τὸ λυτὸν γεῦμά του ἐπανήρχετο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κυρίου του, ἐπέπετο ἀπορῶν πῶς δὲν τὸν ἀπέπεμψαν ἕως τότε ἀνεπύλει δὲ περίλυπος καὶ τὴν κτηνωδίαν τοῦ Ἀλλορυ κατὰ τῆς θυγατρὸς του καὶ τὰς ὀχληρὰς ἐπιτακτεῖς τοῦ Σιάμπλετ. Ἡ νεανικὴ του κεφαλὴ καὶ ἡ ἐρώτα καρδίκα του περιφέροντο εἰς λαβύρινθον θλιβερῶν ὑποθέσεων. Ἐλθὼν ἐκάθησε πρὸ τοῦ γραφείου του, καὶ ὅτε ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ ἀποθέσῃ τὸν πῖλόν του, εἶδεν ὅτι ὅλοι του οἱ συναδελφοὶ προσήλυναν ἐπ' αὐτοῦ περιέργῃ καὶ ἄπορα βλέμματα. Μὴ ἐννοῶν δὲ τί διέτρεχεν, ἀπέβηκε τὸν λόγον πρὸς τὸν γείτονά του· ἀλλ' αὐτὸς ἔστρεψε τὴν ῥάχιν.

— Κύριε Ἑλλιοτ, ἐκραξέ τις ὑπερέτης, ὁ Κ. Ἀλλορυ σας ζητεῖ.

Καὶ ἐγερθεὶς ἀμέσως μετέβη εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ἐμπορίου· μόνως δὲ εἰσῆλθε καὶ κλείσας τὴν θύραν ὁ Κ. Ἀλλορυ ἐκραξε·

— Κύριε, κύριε! συλλάβετέ τον.

Καὶ ἀμέσως δύο ἄνθρωποι μαῦρα φοροῦντες τὴν

συνέλαβον καὶ ἐσκάλισαν τὰ θυλάκιά του. Παρήσαν δὲ εἰς τὸ αὐτὸ δωμάτιον καὶ εἰς δικηγόρος, ὁ πρῶτος γραμματεὺς, οἱ σύντροφοι τοῦ καταστήματος, καὶ τινες δικαστικοὶ κλητῆρες. Ὁ Ἑλλιοτ ὠπισθοδρόμησε καὶ τὸ πρόσωπόν του ἔγινε κίττωχρον· τὰ κατὰλευκα χεῖλη του ἐδείκνυν ὅτι θὰ ἐλείποθῃ παρ' ὀλίγον ἐπιπτεν ὅτε τις τῶν συντρόφων λυπηθεὶς αὐτὸν εἶπε·

— Δόσατέ τον ὀλίγον νερόν.

Εἰς τῶν κλητῆρων ἐπρόσφερον αὐτῷ ποτήριον· ἀλλ' ἀπωθήσας αὐτὸν ἠρώτησε μὲ φωνὴν ἔντονον·

— Τί σημαίνουν ὅλ' αὐτά; διὰ τί προσβάλλετε τὴν ἐλευθερίαν μου; διὰ τί κατηγοροῦμαι;

— Διὰ κλοπὴν.

— Διὰ κλοπὴν!

Ἀδύνατον νὰ περιγράψωμεν τὴν φρίκην, τὴν βαθύτατην ἐκπληξίν τοῦ Ἑλλιοτ· ἔγινεν ὡς ἐξω φρενῶν, καὶ οὐδὲ λέξιν νὰ φελλίσῃ ἐδύνατο. Ὅτε τὸν μετέφεραν εἰς τὴν ἀστυνομίαν ἐκάθησεν ὡς κεραυνό-πληκτος ἐπὶ μίαν ὄραν. Ἐν τῷ αὐτῷ ἔρθεσε καὶ ὁ κύριός του μετὰ τοῦ δικηγόρου καὶ δύο ἄλλων γραφέων, οἵτινες ἦσαν οἱ κατήγοροι τοῦ συναδελφου τοῦ. Ἐκεῖνος δὲ ὠχρὸς, ἀλλ' εὐσταθής, τὸ βλέμμα ἔχων προσηλωμένον εἰς τὸν Ἄλλορυ, ἱστάμενος ὀρθῶς, καὶ ἀκίνητος ἤκουε, χωρὶς διόλου νὰ δεῖξῃ ἀγανάκτησιν ἢ ἀπορίαν, τὴν κατηγορίαν αὐτοῦ Παρετήρησαν, εἶπον, ὅτι εἰς τὴν τραπέζογραφημάτια ἀπὸ τὸ κατὰστημα, καὶ ὅτι ἐκλάπησαν ἀπὸ ὑπὸ ἄλλῃ. Μετὰ πολλὰς δὲ ἐξετάσεις αἱ ὑποψίαι ἐπεσαν εἰς τὸν Ἑλλιοτ. Τὸν παρετήρησαν κυρίως, καὶ εἶδον ὅτι εἶχε σχέσεις μὲ τινὰ φυλακισμένον εἰς Newgate ἐπὶ κλοπῇ. Ὅλα τοῦ τὰ κινήματα ἐφαίνοντο ὑποπτά· τέλος πάντων διὰ νὰ βεβαιωθοῦν ἐὰν εἶχον βάσιν αἱ ὑποψίαι τῶν, ἔδωκαν εἰς τοὺς ὑπαλλήλους διαφόρους παραγγελίας, καὶ ἀπὸ ἐξήλθον ἠρέμῃσαν τὰ γραφεῖά των. Εὗρον δὲ ὅτι εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Ἑλλιοτ ὑπῆρχε χαρτοφυλάκιον καὶ ἐν αὐτῷ τραπέζογραφημάτια, τὰ ὅποια εἶχον φροντίσει νὰ σημειώσῃ πρὶν διὰ νὰ τὰ γνωρίσωσιν. Ἐπειδὴ δὲ ἡ κλοπὴ ἦτο φανερά, παρέδιδον τὸν κλέπτην εἰς τὴν δικαιοσύνην. »

— Λοιπὸν, ἠρώτησεν ὁ δικαστὴς τὸν Ἑλλιοτ, τί ἀποκρίνεσθε;

— Τί ἀποκρίνομαι; καὶ ἡμπορεῖτε νὰ πιστεύσετε ὅ,τι εἶπαν;

— Τὰ ἀρνεῖσθε; ἠρώτησεν ὁ δικαστὴς.

— Ἐννοεῖται ὅτι τὰ ἀρνοῦμαι· τὰ ἀποκρούω μὲ ἀγανάκτησιν. Ἐγὼ κλέπτης! ἡξέουρον, καὶ τὸ ἡξέουρον κάλλιστα, ὅτι δὲν εἰμαι.

— Ἡμπορεῖτε νὰ τὸ ἀποδείξετε; ποῖα μέσα ὑπερασπίσεως ἔχετε; Πῶς ἐξηγεῖτε τὰς μαρτυρίας; Δὲν θέλω νὰ σᾶς ὑποχρεώσω νὰ ἐγκαλέσετε τὸν ἐαυτὸν σας μὲ λόγια ἀπερίσκεπτα. Δὲν εἴσθε ἴσως ἐτοιμασμένοι, καὶ διὰ τοῦτο ἀναβάλλω ὅκτις ἡμέρας τὴν ὑπεθεσιν. Θὰ περάσῃ μία ἐβδομάς πρὶν σᾶς στείλω εἰς τὴν φυλακὴν!

— Εἰς τὴν φυλακὴν! Ἀλλ' εἰμαι ἀθῶος ὅσον καὶ σῆς.

— Λοιπὸν, κύριε, δὲν ἔχετε δυσκολίαν νὰ μᾶς

εἰπῆτε πῶς εὐρέθησαν αἱ 440 δραχμαὶ εἰς τὸ γραφεῖόν σας.

— Εἰς τὸ γραφεῖόν μου; ποτέ! ποτέ! Βεβαίως δὲν εὐρέθησαν εἰς τὸ γραφεῖόν μου, διότι ὅλη μου ἡ περιουσία εἶναι ἐκατὸν δεκαπέντε δραχμαί, καὶ μερικαὶ δεκάροι.

— Καὶ ὅμως οἱ μάρτυρες σᾶς ἐγκαλοῦν μεθ' ὅρου. Ἐρωτήσατέ τους ἂν θέλετε, ἔχετε τὸ δικαίωμα.

— Οἱ μάρτυρες τοῦ Κ. Ἀλλορυ μὲ ἐγκαλοῦν!... ἂ! ἐννοῶ! αἰσχρὰ σκευωρία!

Καὶ κύψας τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν Ἀλλορυ εἶπεν αὐτῷ μὲ ταπεινὴν φωνήν·

— Εἶσαι ἄτιμος!

Ἐπαιτα δὲ στραφεὶς πρὸς τοὺς δικαστάς·

— Μαρτύρομαι, εἶπε, τὸν Θεόν, ὅτι εἰμαι ἀθῶος· ἀνάξιος νὰ πράξω τοιοῦτον ἐγκλημα. Γίνομαι θύμα σκευωρίας. Στείλατέ με εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ τὸ ταχύτερον μάλιστα· ἀναθέτω τὰς ἐλπίδας μου εἰς τὸν Θεόν, πατέρα τοῦ μὴ ἔχοντος πατέρα.

Οἱ δικασταὶ συνεκινήθησαν ἰδόντες τὴν τὴν ἀφέλειαν καὶ τὴν τὴν εὐστάθειαν τοῦ νέου, καὶ ἔδωκαν ὅκτις ἡμερῶν προθεσμίαν εἰς αὐτόν. Ὁ δὲ Ἀλλορυ μὴ τολμῶν ν' ἀτενίσῃ αὐτόν εἶπεν ὑποκριτικῶς ὅτι ἐπεθύμει νὰ ἴδῃ τὸν νέον ἀθωούμενον, καὶ ὅτι καὶ αὐτὸς καὶ οἱ σύντροφοί του ἐλυποῦντο ὅτι ἠναγκάσθησαν νὰ τὸν ἐγκαλέσωσι χάριν τῆς δημοσίας ἠθικῆς.

Μετὰ τὴν ὀγδόην ἡμέραν ὁ Ἑλλιοτ ἐφυλακίσθη εἰς Newgate, καὶ ὅλαι αἱ ἐφημερίδες ἐπανέλαβον τὸ ὄνομά του καὶ τὸ ἐγκλημα. Τοῦτο τὸ κακὸν ἔχει πρὸς τοὺς ἄλλους ἡ δημοσιότης, τὸ νὰ διαδίδῃ ψεῦδη φημέρα, καὶ νὰ ταρασσῇ οὕτω τὰς οἰκογενείας. Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας, μία τῶν ἐφημερίδων ταύτων εὐρίσκετο εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Μαρίας· ἐνῷ δὲ ἠτοιμάζετο νὰ κοιμηθῇ, εἶδε τὴν ἐφημερίδα, ἀνέγνωσε τὴν εἰδήσιν, καὶ ἀπωθήσας τὴν θαλαμηπόλον ἥτις ἤθελε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ, ἐξῆλθε, κατέβη ἀκατάσχετος τὴν κλίμακα, καὶ ἦλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον ὅπου ὁ πατὴρ τῆς, καθήμενος παρὰ τὴν ἐστίαν, ἐχώνευσεν τὸ γεῦμά του ἡδυπαθῶς καὶ ἀνεπόλει κέρδη.

— Πάτερ μου, ἀνεφώνησεν, ὁ Εὐγένιος Ἑλλιοτ σᾶς ἐκλεψεν! ὁ Εὐγένιος εἰς τὴν φυλακὴν! αὐτὸς κλέπτης!

Καὶ ἐδακτυλοδείκτει τὴν εἰδήσιν τὴν περιχομένην εἰς τὴν ἐφημερίδα.

— Σεῖς τὸν ἐγκαλεῖτε, σεῖς! Εἶναι ἀδύνατον.

Καὶ μειδίαμα ἐπλανήτο εἰς τὰ κίττωχα χεῖλη του, μειδίαμα σχεδὸν παράφρων· ἡ ὀργή, ἡ λύπη ἔδιδον αὐτῇ ἥθος ἡγεμονικόν, καὶ, ὡς συμβαίνει εἰς τὰς νευρικὰς γυναῖκας, ἐφαίνετο δυνατωτέρα καὶ φοβερωτέρα καὶ ἀνδρὸς ὀργισμένου. Μὲ βῆμα δὲ ταχὺ περιερχετο εἰς τὴν αἴθουσαν ἐπανκλαμβάνουσα πάντοτε μὲ φωνὴν τῆς ὁποίας ὁ τόνος προσηλύων ἐπικειμένην παραφροσύνην.

— Ὅχι, ὄχι, ὄχι! ἀδύνατον. Ἐντροπή σας, ἐντροπή σας! Δὲν ἔχει κανένα οὔτε μητέρα, οὔτε πατέρα, κανένα νὰ τὸν ὑπερασπισθῇ, κανένα... Λοιπὸν θὰ τὸν ὑπερασπισθῶ ἐγώ... ἐγώ!...

Καὶ ἐγάλα πόση παραδόξια, ὥστε ἐφαίνετο ὅτι παρεφρόνησεν ὁ δὲ πατήρ, ὅπως ἐντρομος, ἀφοῦ ἐπεριπαύθη αὐτήν, ἀνέβη εἰς τὸ ὄχημά του, μετέβη σπαύδων εἰς τοῦ δικηγόρου, καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν ὅτι ἐπαθῆναι ν' ἀπαλλαγθῇ ἀμέσως, εἰ δυνατόν, τῆς φυλακῆς ὁ Ἐλλιοτ.

(Ἔπεται συνέχεια.)

ΔΙΑΦΟΡΑ.

Κατὰ τινὰ γερμανικὴν ἐφημερίδα, τὰ ἐν Εὐρώπῃ ἐργαστάσια τῶν βαμβακίνων νημάτων ἐξήγαγον κατὰ μέσον ὄρον.

ἀπὸ τοῦ 1781 μέχρι τοῦ 1785	40,800,000	λίρας
1791 " " 1795	27,400,000	"
1801 " " 1805	56,500,000	"
1811 " " 1815	79,680,000	"
1821 " " 1825	132,200,000	"
1831 " " 1835	313,540,000	"
1841 " " 1845	583,300,000	"
1851 " " 1855	711,500,000	"

Ἐντὸς μόνον τοῦ ἔτους 1856 ἐξήγαγον 913,800, 000, λίτ. Ἐὰν καὶ σήμερον δις τριπλοῦτο ὁ αὐτὸς τοῦ ἐργάζεσθαι τρόπος, ὅποιος ἦτο ἐν χρήσει κατὰ τὴν παρελθούσαν ἑκατονταετηρίδα, μόνον τὰ ἐργαστάσια τῆς Ἀγγλίας ἤθελον κατὰ τὸ 1856 λάβει ἀνάγκην 91, 800,000 ἐργατῶν, δηλαδὴ ὁλοκλήρου τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἀγγλίας, Γαλλίας καὶ Πρωσίας, ἐνῶ νῦν ἐπασχολοῦσι μόνον 379,200, διότι ἔχουσιν εἰς κίνησιν μηχανὰς δυνάμει 83,000 ἀτμοκινήτων καὶ 9,430 ὑδραυλικῶν ἵππων. Ἡ δυνάμεις ἐνός ἵππου ἐκίνει τὸ μὲν 1850 ἔτος 275 ὀβελοὺς, τὰ δὲ 1856, ἕνεκα τῆς βελτιώσεως τῶν μηχανῶν, 345. Κατὰ τὸ παλαιὸν σύστημα εἰς ἐργάτης μόλις ἠδύνατο νὰ ἐπιτηρῇ 500 ὀβελοὺς, ἐνῶ σήμερον ἐπιτηρεῖ 1500 μέχρι 2200, ἀναλόγως τῆς ἰκανότητος αὐτοῦ.

ΚΕΡΑΥΝΟΒΑΗΤΟΙ ΚΑΙ ΑΛΕΞΙΚΕΡΑΥΝΟΙ. Κατὰ τὸν Πασέον ἐν Ἀγγλίᾳ ἀπὸ τοῦ 1853 μέχρι τοῦ 1856, ἐτελεύτησαν κεραυνόβλητοι 103 ἄνθρωποι, ἦτοι:

1852	37	ἄρ	8	θηλ.	45
1853	8	"	2	"	10
1854	16	"	1	"	17
1855	14	"	3	"	17
1856	13	"	1	"	14
	88		15		103

Τούτων ὁ νεώτερος εἶχεν ἡλικίαν ἐνός ἔτους καὶ ὁ πρεσβύτερος 65 οἱ δὲ πλείονες διέτρεχον ἡλικίαν ἀπὸ

10 ἕως 25 ἔτων. Οἱ θύνατοι συνέβησαν κατὰ τοὺς ἑξῆς μήνας καὶ κατὰ τὴν ἀκόλουθον ἀναλογία οἶον.

τὸν Ἀπρίλιον	4
Μάιον	14
Ἰούνιον	14
Ἰούλιον	38
Αὐγούστον	22
Σεπτέμβριον	8
Ὀκτώβριον	2

103

Κατὰ δὲ τὸν ἱατρὸν Βαυδίνον ἐν Σουηδία, ἐντὸς πέντε ἔτων, ἦτοι ἀπὸ τοῦ 1846 μέχρι τοῦ 1850, ἀπεβίωσαν κεραυνόβλητοι 56, ἀνὰ 23 ἐξ ἑκάστου φύλου. Ἐν δὲ τῇ Γαλλίᾳ, λέγει, διζακοῦντας τοῦ 1835 ἔτους ἀπέθανον ὑπὸ κεραυνῷ 111 ἀπὸ δὲ τοῦ 1835 μέχρι τοῦ 1852 1038, ἐξ ὧν 67 ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἦσαν ἄρρενες, 10 θήλειαι, καὶ 23 ἀγνώστου φύλου, δηλαδὴ μὴ σημειούμενοι ἐν τοῖς ληξιαρχικοῖς βιβλίοις. Ἐν Ἀγγλίᾳ ἡ κατὰ φύλον ἀναλογία τῶν κατ' ἔτος κεραυνόβλητων ἀρρένων πρὸς τὰς γυναῖκας εἶναι ὡς 32 πρὸς 11, ἐν δὲ τῇ Σουηδίᾳ ὡς 5 πρὸς 3.

Ἐν Βυτεμβέργῃ ἀπὸ τοῦ 1841 μέχρι τοῦ 1850 συνέβησαν 117 πυρκαϊαὶ ἕνεκα κεραυνῶν. Καὶ ἡ πρὸς τῆς χρήσεως τῶν ἀλεξικεραυνίων ἐτησίως προξενουμένη εἰς τὸ ἀγγλικὸν ναυτικὸν ζημία ὑπελογίζεται εἰς 6000—10,000 λίρας ἀπὸ δὲ τοῦ 1840 μέχρι τοῦ 1845 κατεστάθησαν ἄχρηστα ἕνεκα κεραυνῶν 35 δίκροτα, καὶ 35 ἄλλα μικρότερα πλοῖα. Πολλὰκις ἐπὶ τοῦ σώματος τῶν κεραυνόβλητων εὐρέθησαν ἀπεικονισμένα διάφορα ἐκ τῶν περίεργων πραγμάτων. Τὸ αὐτὸ φαινόμενον παρατηρήθη καὶ ἐπὶ τοῦ σώματος ἀνθρώπων, παρευρεθέντων μὲν εἰς τὴν πτώσιν τοῦ κεραυνοῦ, εὐδόκως δὲ ὑπ' αὐτοῦ προσβληθέντων. Τοῦτο ἐξηγεῖται σήμερον εὐκόλως ἐκ τῆς θεωρίας τῆς θαυροτυπίας.

Μεταξὺ τῶν κατὰ τὸ ἔτος 1858 δημοσιευθεισῶν διατριβῶν παρὰ τῆς ἐν Βρυξέλλαις Ἀκαδημίας, ὑπάρχει καὶ ἡ τοῦ Κ. Δυπρέζου, ἐν ἣ διαστατιστικῶν εἰδήσεων ἀποδεικνύει ὅτι οἱ ἐν χρήσει ἀλεξικεραῖνοι ἔχουσι τοιαύτην τινὰ ιδιότητα. Ἐξ 168 δὲ ἀλεξικεραυνῶν, ὧν ποιεῖται μνείαν, 144 προσβλήθησαν ὑπὸ κεραυνῶν τούτων 74 ὑπῆρχον ἐπὶ πλοῖον, 30 ἐπὶ κωδωνοστασίον, 9 ἐπὶ πυριταποθηκῶν καὶ 31 ἐπὶ ιδιωτικῶν καταστημάτων. Ἐκ τῶν κεραυνόβλητων τούτων ἀλεξικεραυνῶν 27 μόνον δὲν προσβλήσαν ἐντελῶς τὰ μέρη ἀφ' ὧν ἐκρέμαντο, δηλαδὴ 11 κωδωνοστασία, 9 πλοῖα, 1 πυριταποθήκη, καὶ 6 ιδιωτικὰ καταστήματα. Ὅσακις δὲ τριῶν ἱστῶν πλοῖον φέρῃ ἀφ' ὧν τῶν ἱστῶν ἀλεξικεραυνῶν, ὁ κεραυνὸς πίπτει συνήθως ἐπὶ τοῦ ὑψηλοτέρου, κατ' ἀναλογίαν 27 πρὸς 17 σπανίως δὲ ὁ κεραυνὸς ἀντὶ νὰ πέσῃ ἐπὶ τοῦ ἀλεξικεραυνοῦ πίπτει πλησίον αὐτοῦ.

Ι. ΔΕΚΙΓΑΛΛΑΣ.